

Verkiezingsprogramma

Inhoud

Preambule	2
1. De stad van de toekomst	4
2. De stad van de mensen	6
Wonen	6
Mensen met beperkingen	8
3. De stad om in te leven	10
Cultuur	10
Sport	12
Onderwijs	13
Wat de stad bijzonder maakt	13
4. De stad en zijn warmte	16
Sociaal domein	16
Onderdelen van het sociaal domein	17
Welzijn en wijkcentra	18
Armoedebeleid	19
5. De stad en zijn kracht	20
Economie	20
Energie en duurzaamheid	22
Mobiliteit	23
6. De stad in zijn eenvoud	24
Transparantie en vertrouwelijkheid	24
Het besturen	24
Ambtenarenapparaat	25
Stadhuis	26
De buitenwereld	26
Gemeentefinanciën en belastingen	27

Preambule

Actief is een zelfstandige Amersfoortse partij, die geen onderdeel uitmaakt van een landelijke partij of beweging. Wij doen niet mee aan provinciale, landelijke of Europese verkiezingen. Wij zijn van mening dat het lokale bestuur het beste aan lokale partijen kan worden overgelaten; landelijke partijen zouden, als zij dat willen, voor de gemeentepolitiek allianties kunnen aangaan met die lokale partijen. Sommigen doen alsof de stad over een kwestie maar één mening zou kunnen hebben; het enige dat de politiek hoeft te doen is als een kip zonder kop achter die ene mening aan hollen. Wij geloven dat de wereld ingewikkelder in elkaar zit; Actief is de partij die, wat ook het onderwerp moge zijn, altijd over de zaken nadenkt. Onze standpunten zijn doordacht en overwogen, en – ook als men het er niet mee eens is – wij staan er voor.

Uitsluiting, achterstelling, discriminatie, zelfs racisme, zijn gevaren die eeuwig op de loer liggen. Actief zal zich er altijd met volle overtuiging tegen keren. Wij willen een samenleving waarin voor elk mens een waardevolle plaats is.

Actief is een progressieve partij die streeft naar een rechtvaardige maatschappij
... waarin duurzaamheid in alle betekenissen van het woord voorop staat
... waarin halen, hebben en houden altijd secundair zijn
... waarin respect de sleutel voor de toekomst is; respect tussen jong en oud,
respect tussen levensoriëntaties, respect tussen culturen

In het stadsbestuur kan het zo worden dat regels te belangrijk worden, omdat dat zoveel eerlijker lijkt. Wij vinden dat de regels er zijn voor de mensen en niet andersom. Soms is wat nodig is, in strijd met de regels en dan kan het zijn dat wij zeggen: “des te erger voor de regels”; wij zullen in zo’n situatie het lef hebben, te verdedigen waar we voor hebben gekozen.

Actief wil een gemeentelijke overheid die *actief*, *veelzijdig* en *geprofileerd* optreedt:

actief... Al meer dan een decennium overheerst in de Amersfoortse politiek de neoliberale gedachte dat de gemeente vooral zo min mogelijk moet doen; laat vooral alles over aan bij voorkeur de kapitalistische vrije markt. Op tal van terreinen, zoals bijvoorbeeld de grondpolitiek en de volkshuisvesting, zien we dagelijks de nadelen van die insteek. Wij willen een overheid die dreigende misstanden en opbloeiende mogelijkheden opspoot en daar alert op is. Die optreedt als dat mogelijk is. Die, als hij niets kan doen, op zijn minst waarschuwt voor dreigende gevaren.

veelzijdig... Bij ons ideaal van inclusiviteit past niet dat de overheid tegen een groep uit onze bevolking zou zeggen: “als u dat-of-dat wilt doen, gaat u maar ergens anders heen” of “uw levensstijl past hier niet – ga maar weg”. Wij willen een *inclusieve* samenleving in de stad, waarin plaats is voor iedereen en waarin niemand wordt achtergesteld.

geprofileerd... Door de opzettelijk-passieve rol die het gemeentebestuur zichzelf in Amersfoort aanmeet, komt het dat niet herkenbaar is waar de stad eigenlijk voor staat. Wij willen een gemeente die herkenbaar is, en dat kan alleen als we een gemeente hebben waarvan het bestuur durft te kiezen en die keuzes met trots uitdraagt.

1. De stad van de toekomst

Als Actief haar toekomstbeeld kan realiseren, zien we een stad voor ons waar het een genot is erin rond te lopen. Een gevarieerde stad waarin van alles te zien is. Behalve de fraaie middeleeuwse binnenstad en de landelijke groenwijken, zoals op de Berg, zijn er tientallen andere buurten. Ooit is een deel van die huizen misschien gebouwd als snelle revolutiebouw, maar in ons toekomstbeeld zijn ze nu gerenoveerd, of door nieuwbouw vervangen. Overal in de stad worden sociale huur, middeldure huur en koop in verschillende prijklassen door elkaar gemengd. Zo energiezuinig mogelijk, al moet dat net zo min allesoverheersend worden als andere vereisten. Er is een intensief programma om het aanzien van de stad te verrijken met kunst in de openbare ruimte.

Een groene, maar vooral een compacte en intensief gebruikte stad. Aparte industrieterreinen zijn zeldzaam geworden; de moderne maakindustrie hoeft immers niet al te veel hinder meer op te leveren, dus werken en wonen, zorg en handel, inspanning en ontspanning kunnen heel goed door elkaar heen bestaan. Bestemmingen die veel ruimte vergen zijn vaak naar buiten de stadsgrenzen verplaatst – zoals een deel van de sport – en ook daar wordt er zo zuinig mogelijk met de grond omgesprongen.

Een stad voor iedereen en met iedereen. Wie rondloopt over straat ziet mensen met verschillende huidskleuren, verschillend gekleed en kennelijk deels aanhangers van verschillende godsdiensten. Dat leeft misschien allemaal niet al te intensief *met* elkaar, maar wel op zijn minst vreedzaam *naast* elkaar, zoals de Nederlandse traditie is. De leeftijden variëren sterk, al overheersen in Amersfoort wel de wat oudere generaties, zoals overal in de Westerse wereld (en niet, zoals je wel hoort beweren, de jongeren: 45+ is meer dan de helft van de bevolking).

Een stad met niet meer autoverkeer dan echt nodig is. In die stad wordt veel rondgereisd met de fiets over brede, aangename fietspaden. En met een fijnmazig openbaar vervoer, deels gerund door vrijwilligers en in relatief kleine bussen op elektriciteit of waterstof. Omdat het gebruik van auto's afneemt, worden bouwprojecten gerealiseerd met veel lagere parkeernormen dan tegenwoordig; op veel aantrekkelijke woonplekken verwachten mensen immers ook niet meer dat ze de auto voor de deur kunnen hebben.

In die stad zijn er natuurlijk verschillen tussen rijker en armer, hoger en lager opgeleid, meer en minder aan het werk. Maar allesbepalend zijn die verschillen niet meer. En er zijn verschillen tussen mensen die – vanaf hun geboorte of door ziekte – beperkingen ondervinden en zij die dat niet ondervinden. Maar ook die verschillen zijn niet meer dominant. En tenslotte zijn er verschillen tussen degenen die besturen en zij die bestuurd worden. Maar de eersten doen hun werk zo open en integer dat de laatsten daar wel vrede mee kunnen hebben.

Sprookjessteden bestaan niet. Ook onze stad van de toekomst zal een ideaal als hier alleen benaderen, maar nooit bereiken. En toch helpt het om zo'n perspectief te schetsen, als het beeld waaraan we af kunnen meten wat we in het hier en nu bereikt hebben.

2. De stad van de mensen

Amersfoort heeft een gevarieerde bevolking. We hebben meer jongeren dan gemiddeld in Nederland – al zijn ouderen toch ruim de helft – en we hebben herkenbare bevolkingsgroepen die oorspronkelijk afkomstig zijn uit landen rond de Middellandse Zee en andere delen van de wereld, als immigrant, gezinshereniger of vluchteling. Ons enige asielzoekerscentrum is gereserveerd voor mensen die zijn afgewezen voor een asielstatus en uit Nederland moeten vertrekken. Circa een zesde van de bevolking is gepensioneerd, circa een zesde heeft een of andere vorm van beperking; dit zijn uiteraard voor een deel dezelfde mensen.

Wonen

In een groot deel van Nederland groeit de bevolking niet meer of krimpt hij zelfs. Niet in onze regio; hier wordt – ook na 2030 – verwacht dat de bevolking zal groeien, omdat mensen van elders het aantrekkelijk vinden om te wonen op de grens van de Randstad en de Veluwe.

Binnen de Regio Amersfoort (het samenwerkingsverband van de gemeenten in de omgeving) wordt verwacht dat er na voltooiing van de huidige plannen nog zeker 12.000-15.000 woningen bij moeten komen; de Regio adviseert om die vooral in Leusden, Amersfoort, Nijkerk en Soest (de LANS) te bouwen. Op grond hiervan zouden in Amersfoort na de huidige bouwplannen nog zeker 6.000 woningen gebouwd moeten worden; over de definitieve aantallen beslissen de provincies. Actief staat in principe niet afwijzend tegenover die taakstelling. Wij onderschrijven het verder liggende doel van de Regio: het sparen van de fraaie, kwetsbare landschappen in onze omgeving. En het kan natuurlijk niet zo zijn dat we bordjes ‘verboden toegang’ rondom de stad gaan zetten.

Wel zijn wij van mening dat het afgelopen moet zijn met het steeds maar weer grijpen naar een stuk buitengebied zodra we ergens grond voor nodig hebben – deze ‘landhonger’ moet voorbij zijn. De logische consequentie is dat het met ons bespreekbaar is om grote en kleine stukken groen binnen de stad op te offeren, en dat wij niet terugschrikken voor hoogbouw waar dat kan. Met benaderingen als Habitat (voor het eerst in [Montréal](#), 1967) en het verticale bos ([Milaan](#) en [Utrecht](#)) kan hoogbouw op een fascinerende manier samengaan met groen en met vernieuwende stedenbouw.

Het spreekt vanzelf dat dit elke keer zorgvuldige beslissingen moeten zijn, waarbij het antwoord op een vraag niet bij voorbaat vast staat.

Aan alle soorten woningen is gebrek, maar vooral aan sociale huurwoningen: veertig jaar na het begin van “Groeistad” is de wachttijd van circa vier jaar gestegen naar bijna tien jaar! De uitstroom van allerlei groepen uit zorginstututen waar zij woonden, alsmede de instroom van statushouders uit de asielzoekersinstroom, vergroten de druk.

Actief accepteert de plannen van het huidige college om voorrang te geven aan de bouw van sociale huurwoningen, maar we vinden die plannen te langzaam gaan. Dankzij ons is er wel een ruimtelijke koppeling tussen bouwen in de vrije sector en die voor de sociale markt: wie het eerste wil doen, is verplicht om ook het tweede te doen, in dezelfde buurt.

De aandacht voor sociale huurwoningen en starterswoningen leidt ertoe dat er een opvallende toename is van het percentage (zeer) kleine woningen dat gebouwd wordt. Hoewel die woningen, indien huur, onder de officiële sociale grens blijven, zijn ze in feite veel te duur. En de behoefte aan dergelijke zeer kleine woningen is ook niet onbeperkt; mensen blijven immers niet levenslang starters en kleine woningen zijn over het algemeen ongeschikt voor mensen op leeftijd of zij met een beperking.

Actief wil dat er gevarieerd gebouwd wordt voor de sociale vraag, met een breed scala aan woningen van verschillende oppervlakte, kwaliteit en prijs. Bovendien willen wij dat er, in zowel de koop- als de huursector, meer ‘levensloopbestendig’ wordt gebouwd: woningen die betrekkelijk eenvoudig aan te passen zijn aan de woonwensen van mensen; wensen die tijdens hun leven veranderen.

In de wijken die vanaf de jaren vijftig zijn gebouwd om snel de woningnood te overwinnen staan veel gebouwen die waardevol zijn en behouden zouden moeten blijven, maar ook veel dat beter weg kan. In een actieve grondpolitiek kunnen woningen en panden in deze wijken worden aangekocht door de gemeente, om ze vervolgens als sociale huur aan een corporatie door te geven of ze te slopen; met nieuwbouw kan dan ook de bevolkingssamenstelling van deze wijken gevarieerder worden gemaakt. Dit kost geld, maar heeft onze voorkeur boven subsidie, omdat de greep van de gemeente groter is. Hier en daar zijn er in Nederland interessante projecten geweest in ‘eigen verbouw’ van woongebouwen uit de zestiger jaren en later – hoog tijd dat we dat ook in Amersfoort gaan doen.

Het is een hardnekkig misverstand dat de woningnood wel eventjes verholpen kan worden als we de leegstaande kantoren anders gaan gebruiken. Waar dit kan, zijn wij er voorstander van, maar de mogelijkheden worden overschat:

- de gebouwen zijn geen overheidseigendom en er is geen wettelijke basis om ze te onteigenen
- particuliere eigenaren gokken vaak liever op het behoud van een kantoorbestemming, ook al staat hun gebouw dan lang en grotendeels leeg qua indeling, maar ook qua ligging, zijn ze vaak ongeschikt voor bewoning.

Een effectieve strategie voor de herbestemming van bedrijfspanden vereist een actieve grondpolitiek van de gemeente: panden die interessant geprijsd zijn, met potentie of als interessante ruilobjecten, moeten door de gemeente aangekocht worden, ook al staat hun bestemming niet meteen vast. Actief kiest voor zo'n politiek.

Het rondkrijgen van investeringsplannen vereist soms dat er minder parkeerplaatsen worden gerealiseerd dan tegenwoordig de norm is. Actief kiest daarvoor.

Kantoorgebouwen die niet meteen of niet geheel geschikt zijn voor verbouw tot woningen zouden soms nuttig kunnen worden als een woonbestemming wordt gecombineerd met ateliers en/of ruimtes voor maatschappelijke doeleinden, waar eveneens veel gebrek aan is. Het is daarom noodzakelijk dat de verschillende ruimtebehoeftes worden gecombineerd in één vraagdefinitie waarmee de leegstaande gebouwen bekeken kunnen worden. Actief kiest daarvoor.

Om dezelfde redenen als hier genoemd zouden ook de Amersfoortse panden van Stadsherstel Midden-Nederland door de gemeente gekocht moeten worden.

Mensen met beperkingen

Jaren nadat het door ons land getekend was, heeft ons parlement het VN-verdrag over de rechten van mensen met beperkingen geratificeerd; daarmee heeft het kracht van wet in Nederland. Simpel gezegd bepaalt het verdrag dat mensen met beperkingen volwaardig mee moeten kunnen doen in de samenleving en dat overheden daar de voorwaarden voor moeten scheppen.

Beperkingen kunnen heel gevarieerd zijn. We denken automatisch aan rolstoelgebruik, maar ook bijvoorbeeld autisme, dyslexie en kleurenblindheid horen erbij. Volgens sommige schattingen heeft 1 op de 6 Nederlanders een of andere beperking; soms hebben mensen een combinatie van twee of meer beperkingen. In Amersfoort zou het dus kunnen gaan om 20.000-30.000 mensen. De afgelopen jaren heeft Actief deze groep tot een speerpunt gemaakt in haar politieke handelen.

De komende jaren zal het erom gaan dat het gemeentebestuur ook echt doorpakt. Wij ervaren als groot probleem dat te velen in Amersfoort geneigd zijn het probleem van beperkingen te zien als problemen van het zorgdomein. Dat is het absoluut niet; mensen met een beperking zijn heel vaak geen cliënten of patiënten en ze kunnen dus ook niet zo benaderd worden. Sterker nog: ook onder de werkenden in het zorgdomein zijn er veel die een of andere beperking hebben, net als onder andere beroepsgroepen.

Hun mening en expertise kunnen alleen in je beleid meewegen als je daar een specifiek orgaan voor hebt, buiten de zorg om. Voor Actief is een hoge prioriteit dat zo'n orgaan er komt. Met of zonder succes op dit specifieke punt zullen wij ons bij uitstek voor deze groep blijven inzetten.

3. De stad om in te leven

Actief wil een stad waarin het goed leven is voor iedereen. Het bevorderen van cultuur, sport en recreatie is een doel op zichzelf voor de gemeente; het is dus niet alleen belangrijk omdat het de stad aantrekkelijker maakt voor bezoekers van buiten of voor bedrijven die zich hier willen vestigen.

Zonder cultuur, sport en recreatie is het leven in Amersfoort gewoon niet zo goed als het zou kunnen zijn – en dus volgens ons niet goed genoeg.

Cultuur

Cultuur is de levensstijl van een samenleving, die uit het verleden tot ons komt en zich voortdurend ontwikkelt. Kunst is de expliciete uitdrukking van de cultuur en het is een belangrijke richtinggever van de cultuur.

De kunsten in al hun verschijningsvormen steunen financieel gesproken op het publiek, ook al beweren tegenstanders van het cultuurbeleid graag iets anders. Maar steun van de overheid is toch onmisbaar, omdat de overheid datgene kan steunen:

- dat nu nog te zwak is om zichzelf te redden (zoals het experiment, de vernieuwing),
- dat altijd te zwak zal zijn (zoals bijvoorbeeld poëzie) of
- dat te groot en te kostbaar is voor de sector om zelf te realiseren, zoals de bouw van schouwburgen en concertzalen.

De totale steun aan de kunsten van alle overheden samen zijn overigens ongeveer wat het Rijk alleen in drie dagen uitgeeft aan zorg.

Historisch is het in Nederland zo gegroeid dat die steun voor de kunsten vooral van de steden komt. Amersfoort verzaakt sinds jaar en dag zijn plicht op dit terrein. Met ingang van 2018 komt een beetje extra geld beschikbaar. Dat geld is grotendeels incidenteel en wordt nauwelijks voor de levende kunst bestemd, maar vrijwel alleen voor het afnemen van kunst door het publiek.

Wij willen een cultuurbeleid waarin er een verwelkomende houding is ten opzichte van de levende kunst, inclusief de vestiging van kunstenaars en de ontwikkelingskansen van wie er in de stad is; een actief atelierbeleid en een beleid van startersopdrachten horen daarbij. De theaters, die in Amersfoort opvallend goed met elkaar en met de festivals samenwerken, krijgen als het aan ons ligt voldoende armslag. Het muziekbeleid in alle disciplines moet een extra boost krijgen. Het gemeentelijk beeldend kunstbeleid, dat vrijwel niet meer bestaat, willen wij uit de as doen herringen door opdrachten en aankopen. Wij zijn er voorstander van dat alle cultuurgebouwen inclusief de ateliers in een speciale “dochter” van de SRO worden ondergebracht.

Amersfoort heeft te veel, te kleine, musea; geen ervan kan echt een vuist maken op de terreinen geschiedenis, kunst of elders. Wij zijn er dan ook tegen dat er daar nog weer een kleintje bij komt, zoals bijvoorbeeld terugkeer van het kleine Armandomuseum naar de stad.

Integendeel zijn wij voorstander van een plan om binnen circa tien jaar te komen tot een “Museum Amersfoort”, met een brede collectie en een boeiend beleid (onderzoek, aankopen, exposities) op zowel het gebied van de geschiedenis als dat van de kunsten; dat museum komt in de plaats van alle onderdelen van “Amersfoort in C”. Een Armando-presentatie en een presentatie van Mondriaan horen natuurlijk in de vaste opstelling van het Museum Amersfoort.

Een plan en een collectie staan in zo’n plan voorop, een gebouw komt ver daarna. Geen van de bestaande gebouwen is geschikt. Die van Flehite hebben een grote potentiële marktwaarde, het Mondriaanhuis kan een internationaal gastatelier worden, het Rietveldpaviljoen zou voor de fotografie kunnen dienen.

Sport

Een zo breed mogelijk aanbod recreatiesport is als gezegd een doel op zichzelf voor de gemeente. In overleg met de ASF (Amersfoortse Sport Federatie) moeten de investeringen, en hun staat van onderhoud, op peil blijven.

Wij hechten er grote waarde aan dat het aanbod aan niet-clubgebonden sportmogelijkheden in de stad toeneemt, aangezien een steeds groter aantal mensen op sportgebied actief wil zijn zonder het verplichtende karakter van een lidmaatschap. In parken en plantsoenen moeten meer faciliteiten komen in de categorie Cruyff- en Krajicekcourts en openbare tennisbanen.

Ook wil Actief dat er “Ouderenspeelplaatsen” komen zoals in verschillende landen om ons heen, met algemeen bruikbare fitnessapparaten in de open lucht. De bestaande kinderspeelplaatsen en -tuinen worden periodiek herijkt op o.a. de vraag of ze nog wel nodig zijn; Ouderenspeelplaatsen (eigenlijk: openbare fitnessplaatsen) is voor ons een van de te overwegen nieuwe bestemmingen.

De buurtsportcoaches worden door ons ondersteund. Verschillende Amersfoortse sportverenigingen doen hun best om een aanbod te hebben, gericht op mensen met een of andere beperking; ook voor de buurtsportcoaches is dit een belangrijk aandachtspunt. Dat waarderen en steunen wij. In overleg met de doelgroep kunnen aanvullende gespecialiseerde programma's worden ontwikkeld.

Voor topsport is wat ons betreft plaats in Amersfoort, mits die voortvloeit uit activiteiten van de Amersfoortse sportgemeenschap: als bijvoorbeeld een Amersfoortse vereniging de top haalt in zijn sport, moet de gemeente die geen strobreed in de weg leggen, integendeel. Voor een kunstmatige, zwaar gesubsidieerde import van topsport is in ons beleid geen plaats.

Onderwijs

Bij de stad die wij willen hoort een breed en gevarieerd onderwijsaanbod. Amersfoort heeft een afdoende aanbod op lager en middelbaar niveau, maar ons hoger onderwijs schiet totaal tekort. Dit is één van de terreinen waarop het gemeentebestuur van zijn afwachtende houding af zal moeten. Een gemeente als bijvoorbeeld Den Bosch is er, door een actieve houding, zelfs in geslaagd een universitaire opleiding in het centrum van de stad gevestigd te krijgen; voor Amersfoort moet dit een voorbeeld zijn.

Voorzover Amersfoort een studentenleven heeft, draagt dat actief bij aan de stedelijke sfeer die wij willen in de stad. De gemeente moet dit faciliteren, door bijvoorbeeld ruimte voor een studentenwoonwoning beschikbaar te stellen.

Studentenhuysvesting is uiteraard een medeprioriteit; dit kan ook helpen de transitie van overbodige kantoorgebouwen rond te krijgen.

In verschillende gemeenten zijn indrukwekkende voorbeelden van innovatief economisch leven die geheel terug te voeren zijn op studenten die eigen bedrijven beginnen op allerlei terrein. De gemeente moet uitstralen dat het hier actief tegenover staat en deze ontwikkelingen graag stimuleert – en vervolgens moet dat natuurlijk ook worden waargemaakt.

Wat de stad bijzonder maakt

Op sommige momenten en punten springt Amersfoort over haar eigen schaduw. Voor Actief zijn die momenten de ultieme smaakmakers van het stedelijk leven en de voorwaarden voor een levenskrachtige stedelijke ontwikkeling. Na de eerste levensbehoeften van onze burgers zouden die bijzondere dingen dan ook bovenaan de prioriteitenlijst van de gemeente moeten staan.

de War

De ecologische, wetenschappelijke, educatieve en culturele broedplaats de War moet voor Amersfoort behouden blijven. De War is gebaseerd op een “businessmodel” dat haar eigen unieke waarde heeft, en in menig opzicht een voorbode van de toekomst is. Actief heeft zich bij uitstek voor de War ingezet de laatste jaren en zal dat blijven doen. De War moet een blijvende, betaalbare en flexibele huisvesting krijgen, die groot genoeg is. De voormalige Willem III-kazerne lijkt een prima keuze en de gemeente moet die acceptabel maken.

de parken

Amersfoort is trots op haar uitstraling als “parkenstad”, maar daar zijn veel kanttekeningen bij te maken. Het stedelijke groen is verdeeld over grote en kleine plantsoenen en enkele parken. Zoals gezegd zijn wij niet in alle gevallen tegen het bebouwen van plantsoenen en groensnippers. De parken die we hebben, zijn historisch (Randenbroek), sterk gemengd (Schothorst) of natuurgebieden (Waterwingebied); geen van allen behalen zij nu al hun potentieel en ze zijn ook – met uitzondering van het Waterwingebied – niet erg groot. De parken willen we behouden, waar mogelijk uitbreiden en beter ontwikkelen, zodat zij de grootschalige longen en recreatieruimtes kunnen zijn die noodzaak zijn voor een stad van de omvang die Amersfoort gaat bereiken. De open grond tussen de noordgrens van Vathorst en Nationaal Landschap Arkemheen moet een open, groene en recreatieve parkachtige ontwikkeling krijgen, met bewoning alleen maar voorzover die dienstbaar is aan de parkachtige ontwikkeling.

de evenementen

Amersfoort heeft veel verschillende evenementen, zoals culturele en andere festivals, horecamanifestaties, stadsdeelgerichte feesten en sportevenementen. Deze dragen bij aan de dynamische stad die wij voorstaan, dus we zijn er sterk voor. Knelpunten zijn:

- de verhoudingen met de horeca in de binnenstad rond de terrassen; wij willen een beter evenwicht en vinden dat het de gemeente moet zijn die het voortouw neemt in het streven naar dat evenwicht,
- het gebrek aan open festivalterreinen; wij willen meer ervan (én groen), die over meer wijken verdeeld worden,
- de hoge gemeentelijke lasten voor bijvoorbeeld veiligheid, precario en hygiëne; de raad moet dit onderzoeken en de lasten verlagen, óók voor ongesubsidieerde evenementen.

Wat de stad *niet* bijzonder maakt, is het inkopen van dure evenementen die in principe elke gemeente in huis zou kunnen halen, zoals “The Passion”; wat ons betreft is dat afgelopen.

de coffeeshops

Zolang in Nederland – in tegenstelling tot steeds meer landen – drugs niet echt gelegaliseerd zijn, hebben we coffeeshops nodig als distributiekanaal voor een verzorgingsgebied van 300.000-500.000 mensen. Naast hun detailhandelstaak zijn coffeeshops een leuke en onschuldige manier om drugs te consumeren.

De weinige shops die nog over zijn, leveren in beide aspecten stevige overlast op. Actief zet zich als geen ander in voor uitbreiding van hun aantal; niet omdat dat van ons zo nodig moet, maar om de hinder te verminderen. Conservatieve partijen, en de burgemeester, verzetten zich tegen deze uitbreiding omdat zij denken dat het drugsgebruik zo zal verminderen – daar is geen bewijs voor.

4. De stad en zijn warmte

De verzorgingsstaat is de laatste jaren ter discussie gesteld. Op sommige punten was dat terecht, want er was wildgroei van verkokerde professionele instellingen, terwijl er toch ook opmerkelijke gaten bleven zitten in het maatschappelijk vangnet. Op een ander vlak wordt de verzorgingsstaat echter aangevallen omdat sommigen vinden dat het allemaal te duur wordt; er lijkt een politieke meerderheid te zijn die ervoor kiest om de rekening zo veel mogelijk door te schuiven naar de zorgvrager.

Tegen deze achtergrond heeft de gemeente hele grote nieuwe taken gekregen: in de zorg en ondersteuning, het (passend) onderwijs, de thuiszorg, de arbeidsvoorziening voor het onderste deel van de arbeidsmarkt. De oorspronkelijke gedachte daarbij – die Actief uitstekend vindt! – was dat directe bemoeienis van de gemeenschap met mensen zo dicht mogelijk bij die mensen in de buurt georganiseerd zou moeten worden – bij de gemeenten dus. Alleen zijn het in de praktijk de bezuinigingen die voorop staan.

Sociaal domein

De overdracht van taken van het rijk en de provincie naar de gemeenten staat bekend als de “transitie”. Die is grotendeels afgerond en het resultaat in Amersfoort keuren wij in hoofdzaak goed. Hierop moet de “transformatie” volgen, waarbij instellingen anders gaan werken: beter en, kan het zijn, goedkoper. Hier zijn wij zeer kritisch op, want het kan makkelijk misgaan.

Allereerst is daar het feit dat de Rijksoverheid meent dat het allemaal veel goedkoper kan – hetgeen maar de vraag is – en dat het Rijk zich die winst alvast toerekent; bezuinigingen dus.

Wij geloven dat veel zorg inderdaad, mits per persoon gerekend, goedkoper kan. Maar het aantal mensen in de stad dat een of andere vorm van hulp of zorg nodig heeft, stijgt door de vergrijzing, de instroom van statushouders, de steeds succesvollere medische wetenschap en de wens van de Rijksoverheid, bijna niemand meer binnen de muren van instellingen op te vangen. Per saldo is de gemeente dus duurder uit dan het Rijk ooit was.

Bovendien tracht het Rijk de financiële voordelen sneller te incasseren dan ze beschikbaar komen. Actief heeft namens acht fracties enkele jaren geleden een amendement ingediend dat nog steeds werkt, en dat heeft gezorgd voor een forse Sociale Reserve. Maar wij vrezen dat die wel eens niet groot genoeg zou kunnen zijn in de komende jaren.

Ten derde is er de soms bizarre verdeling van verantwoordelijkheden tussen enerzijds de verzekeraars, met daarachter het Rijk als regisseur, en anderzijds de gemeenten. Ook die verdeling bemoeilijkt de transformatie.

Onderdelen van het sociaal domein

Amersfoort was, voordat de “transitie” begon, een z.g. “pilotgemeente” voor de jeugdzorg. Je zou denken dat wij dus zo’n ervaringsvoorsprong hebben dat bij ons alles van een leien dakje gaat in dit deel van de portefeuille. Helaas is dat niet waar. In het portefeuille-onderdeel “ouderen” zijn er onder meer problemen als gevolg van het te lage inkomen van velen, zelfs als er een behoorlijk vermogen is in de vorm van een (hypotheekvrij) huis; de belastingplannen van het nieuwe kabinet betekenen voor de laagste inkomens belastingverhoging in plaats van -verlaging, terwijl ook de diverse eigen bijdragen voor hulp en zorg alsmaar stijgen. Actief wil dat er bij inkomensmaatregelen wordt gekeken naar het echt besteedbare inkomen, dus na aftrek van vaste lasten en van alle eigen bijdragen.

Voor mensen die afkomstig zijn uit verschillende soorten inrichtingen waar zij voorheen verbleven, moeten we vaststellen dat de samenleving nog in teveel opzichten lang niet klaar is – of: bereid – om hen een volwaardige plaats te geven. Actief is echter tegen “aso-woningen”; wij beschouwen dat als een moderne variant van de leprozenkolonies.

Tenslotte hechten wij zeer veel belang aan de autonomie van mensen. De gemeente wil in al zijn voortvarendheid nogal eens burgers te dicht op de huid zitten; men wil beleid dat ingrijpt “achter de voordeur”, zoals dat heet. Sommige partijen steunen die gedachte, maar voor Actief staat het zelfbeschikkingsrecht van mensen voorop.

Welzijn en wijkcentra

Een bijzondere plaats neemt in wat, met een jargonterm, de “sociale basisinfrastructuur” wordt genoemd. Eenvoudiger: het welzijnswerk inclusief de vele burgerinitiatieven, vrijwilligersactiviteiten en de grote instelling Indebuurt033; ook de schaarse wijkgebouwen horen hierbij.

De colleges die van 2010 tot 2014 de scepter zwaaiden in de stad, hebben rigoureus alle Amersfoortse wijkcentra gesloten; een oliedom besluit, zoals vandaag de dag elke partij toe zal geven. Met geweldig veel inspanning hebben bewonersgroepen er een paar weer weten te openen; met inzet, geluk en een miniem beetje steun houden zij het hoofd boven water.

Ooit zijn die centra zonder enig beleid gebouwd – gewoon omdat Amersfoort groeistad was en de toenmalige regeringen er geld voor over hadden: x-duizend woningen erbij? Dan ook weer een wijkcentrum. Zonder enig spoor van beleid zijn ze vervolgens allemaal tegelijk gesloten. En ook weer zonder beleid zijn er nu een paar weer open, voor zo lang als het duurt.

Actief wil dat nu alsnog het beleid ontwikkeld wordt dat er nooit eerder was: laat kritisch gekeken worden waar deze centra nodig zijn en laat ze daar vervolgens ook komen; als voortzetting van wat er is of als iets nieuws. Voldoende en structurele ondersteuning door de gemeente moet uiteraard in die centra regel zijn.

Voor de rest van de sociale basisinfrastructuur geldt mutatis mutandis hetzelfde: het toevallig ontstaan, maar vooral: het toevallig ontbreken van een burgerinitiatief mag nooit de norm worden waaraan ons sociale beleid wordt afgemeten. Actief heeft helpen zorgen voor een goede monitor om de ontwikkelingen te kunnen volgen. Die monitor en de algemene beleidsoverwegingen moeten leidend worden.

Armoedebeleid

In Amersfoort komt het voor zoals in de hele Westerse wereld: stijging van het aantal miljonairs en tegelijkertijd stijging van het aantal mensen, waaronder kinderen (in Amersfoort 5% van alle kinderen), dat onder de armoedegrens leeft. Een schandalige situatie, waar gemeenten echter weinig aan mogen doen. Dat weinige moet wel gebeuren, vindt Actief. Wij zien hiertoe mogelijkheden door bijvoorbeeld:

- gemeentelijke heffingen waar mogelijk inkomensafhankelijk maken zonder te grote angst voor een “armoedeval”; vrijstelling van heffingen voor de armsten
- instandhouding van de Voedselbank, Kledingbank, Speelgoedbank, zonodig met subsidie. Een meer centrale huisvesting is wenselijk
- bijzondere aandacht voor de stille armoede die je ziet in bijvoorbeeld gezinnen waarin er weliswaar twee of drie banen zijn, maar er toch onvoldoende verdiend wordt voor een aanvaardbaar niveau van leven
- invoering van een Stadspas *met een behoorlijk kooptegoed*. Dit is niet alleen een manier om legaal toch aan inkomensbeleid te doen, maar vooral essentieel voor het zelfrespect van onze armsten

Het lijkt weleens dat de mythe onuitroeibaar is dat werk de beste remedie is tegen armoede. Ook in Amersfoort zien we echter, langzaam maar zeker, steeds meer gezinnen waarin er drie of vier banen zijn en mensen het toch niet redden. Ook is er onder de armen in deze stad een steeds grotere groep voor wie commercieel betaald werk een illusie is: de oudsten, mensen met verschillende beperkingen, (zeer) laagopgeleiden.

Dat mensen alleen maar naar werk zouden gaan zoeken als dat “loont” is doodeenvoudig niet waar. Het haalt de autonome waarde van werk omlaag en staat buiten de maatschappelijke gedachtvorming waarin werk andere betekenissen heeft en krijgt.

Volgens rijksregels mogen gemeenten geen eigen inkomensbeleid voeren, als daar al het geld voor zou zijn. Wij willen dat de grenzen daarvan steeds verkend worden door Amersfoort.

5. De stad en zijn kracht

In onze droomstad is iedereen op zijn of haar manier druk bezig, maar of datgene dat ze doen door onze grootouders “werk” zou zijn genoemd, is maar de vraag. De samenleving is in hoog tempo aan het veranderen, en nergens zo snel als in de economie. We gaan toe naar een samenleving waarin “werk” en “betaald werk” niet altijd meer hetzelfde zijn. Het is zaak dat overheden op deze terreinen alert en pro-actief zijn, opdat het niet “betaald werk” voor een elite wordt en onbetaald gesloof voor de rest. Amersfoort, met haar liberaal-afwachtende houding op zo veel terreinen, mag wat Actief betreft ook op dit punt zich niet goedkoop van haar verantwoordelijkheid afmaken.

Economie

Amersfoort heeft een eenzijdige economie, gebaseerd op zakelijke dienstverlening. Dat is vooral in crisistijd kwetsbaar. De creatieve sector is klein, al is de recreatieve sector wel groot. Er is zo goed als geen hoger onderwijs in de stad en dus uiteraard ook niet de “spin-off” daarvan die je in andere steden wel ziet.

De ooit zo belangrijke maakindustrie is bijna helemaal verdwenen. Het leger, historisch ook een belangrijke werkgever, is er nauwelijks meer. Deze sectoren zijn vervangen door een imposante groei van de zakelijke dienstverlening, met een sterke nadruk op advies, consultancy en zakelijke coaching/training. En toch is er ook een hardnekkige, structurele werkloosheid die voor een groot deel uit ouderen en mensen met een beperking bestaat.

Die structurele kern is een beetje uit het zicht geraakt omdat er door de crisis zoveel conjuncturele werkloosheid bij kwam. Maar die kern wordt weer zichtbaar nu de conjuncturele werkloosheid verdwijnt. Zonder structuurwijzigingen in onze economie is hij niet oplosbaar.

Het rijksbeleid stoot grote aantallen mensen uit regelingen als bijvoorbeeld de oude WSW; zij moeten zich maar op de gewone arbeidsmarkt zien te redden. Dat kan best, beweerde Rutte II, omdat op die markt (als gevolg van de vergrijzing) grote numerieke tekorten zouden dreigen. Onderzoek zowel als de praktijk tonen aan dat die tekorten helemaal niet ontstaan; er zijn alleen kwalitatieve tekorten aan bijvoorbeeld bepaalde soorten technici; werkgevers zijn nauwelijks bereid concessies te doen om de beschikbare werknemers te accommoderen als zij niet perfect in het plaatje passen. De minder makkelijk bemiddelbare groepen zijn dan ook kansloos op de arbeidsmarkt. Van de afspraken om een (overigens beperkt) aantal banen voor hen te creëren bij bedrijfsleven en overheid komt weinig terecht.

De mogelijkheden van een gemeente om zijn economisch bestel te bepalen zijn beperkt, maar ze zijn niet nihil. Amersfoort zit in een regio waar zowel bewoners als bedrijven graag willen komen. De gemeente heeft dus iets te onderhandelen. Bovendien is binnen de Regio Amersfoort een regionale economische strategie afgesproken die een duidelijke richting aangeeft.

Van daaruit wil Actief dat de gemeente ook op economiegebied een actief beleid gaat voeren en daartoe het volgende doet:

- een gerichte strategie voeren om innoverende en innovatieve productiebedrijven en maakindustrie binnen te halen, in samenwerking met het bedrijfsleven en de Regio; vestiging in de buurgemeenten is uiteraard aanvaardbaar
- zeer actief inzetten op het binnenhalen van hoger onderwijs, zo mogelijk met inbegrip van (faculteiten van) universiteiten; daarbij bereid zijn tot investeren
- de regels voor gemeentelijke opdrachten, aankopen en aanbestedingen integraal kritisch doorlichten. Te weinig hiervan is werkelijk (in plaats van formeel) bereikbaar voor ZZP'ers en kleine bedrijven. Die zijn overal de banen- en innovatiemotor.
- aankopen en opdrachten richten op de bedrijven in de regio waar dat mogelijk is
- actief startersbedrijven ondersteunen op terreinen als huisvesting, vindbaarheid, het ontwikkelen van de lokale markt en het faciliteren van financiering
- een “kanszone” inrichten met lage vestigingslasten, minimale regulering en de mogelijkheid van advies en hulp

- de inzet van ouderen stimuleren bij het begeleiden en bijscholen van jongeren. Daardoor hoeven ouderen niet werkloos te worden en verbeteren jongeren hun geschiktheid voor de arbeidsmarkt

Energie en duurzaamheid

Amersfoort heeft als doel om in 2030 een CO²-neutrale stad te zijn. Ongeacht of dit doel precies dan gehaald wordt of pas later, zijn wij ervóór. Actief is er voorstander van dat de gemeente, naast zo groot mogelijke energiebesparing, maximaal inzet op de productie van energie uit hernieuwbare bronnen: wind, zon, aardwarmte. Iedereen die denkt dat we daarin wel heel kieskeurig kunnen zijn (bijvoorbeeld geen windmolens, geen zonneweides) gelooft in sprookjes.

Voor ons staat echter wel voorop dat elke maatregel op het gebied van duurzaamheid het grootst mogelijke draagvlak moet opbouwen. Uiteindelijk is het echte antwoord op de klimaatcrisis niet louter technisch: mensen zullen de nieuwe technieken moeten *willen* toepassen, ervoor moeten *willen* betalen, hun vermogen moeten *willen* inzetten om gasloos/nul-op-de-meter te bouwen, hun levensstijl moeten *willen* aanpassen. Als er echt aan die basis wordt gewerkt, wordt het ook makkelijker om vervolgens hier en daar *dwang* toe te passen, bijvoorbeeld door als voorwaarde bij nieuwbouw/verbouw de plaatsing van zonnepanelen te eisen.

Omgekeerd verzamelen is een fraai voorbeeld van hoe de voorstanders van een duurzame samenleving omgaan met onze burgers: mensen zijn hinderlijke bijverschijnselen, lijkt het wel. Actief kiest voor elke redelijke (of zelfs onredelijke) maatregel die de duurzaamheid van deze stad bevordert. Maar nooit zonder een maximale inspanning om voldoende draagvlak te verkrijgen. Omgekeerd verzamelen is trouwens voorlopig een mislukking in en buiten Amersfoort; wat Actief betreft wordt het experiment stopgezet.

Mobiliteit

De oude stad Amersfoort dankt volgens historici haar ontstaan – in elk geval haar naam – aan haar ligging voor het verkeer: het was de plek waar je dat lastige water over kon steken middels een voorde.

In ons land heeft de stad die cruciale ligging voor het verkeer nog steeds: kruispunt van belangrijke spoor- en wegverbindingen. Onze regionale economie profiteert van die ligging, ons milieu betaalt er de prijs voor. Ziedaar ons bestuurlijke dilemma.

Actief is er voorstander van dat we hierin een zo goed mogelijke balans zoeken.

Rondom de stad betekent dit dat wij vóór snelheidsbeperkingen op de snelwegen zijn en voor de beste methoden om fijnstof en CO² op te vangen, beide voor zover dat realistisch is, zoals bijvoorbeeld met moswanden. Binnen onze bebouwde kom zijn wij voorstander van goede fietsroutes en fijnmazig openbaar vervoer.

Wij waren tegen de Kersenbaan en hebben gelijk gekregen; de weg wordt veel te weinig gebruikt om de landschappelijke aanslag achteraf te kunnen rechtvaardigen; hij lost geen verkeersproblemen op bijvoorbeeld de Leusderweg op; zelfs op dit late tijdstip zou het nog een goed idee zijn om hem om te bouwen tot een supersnelle bus- en fietsverbinding. Wij zijn en blijven tegen de westelijke ontsluiting, die veel te weinig doorstroming toevoegt om de enorme landschappelijke ingreep te rechtvaardigen. Wij zijn ook tegen een snelle autoroute langs de Eem. Wij zijn echter wel voorstander van de verruiming van de capaciteit van de snelwegen rond de stad.

Binnen de stad zal zwaar de nadruk moeten komen te liggen op fijnmazig en betaalbaar openbaar vervoer, alsmede fietsroutes. Een veel groter deel van de binnenstad moet nu eindelijk autovrij worden. Onderzocht moet worden of een transferium aan de stadsrand, waardoor minder lokaal bezorgverkeer nodig is, haalbaar is. Op Isselt of Wieken-Vinkenslag is er ruimte genoeg voor.

Bij de fietsroutes willen wij dat veel beter ingespeeld wordt op het feit dat het fietsverkeer gevarieerder is geworden dan ooit tevoren: scooters, snelfietsen, e-bikes en driewielers. Hier is maatwerk voor nodig, waarbij wel eens de rode draad zou kunnen zijn dat er meer verboden moet worden (en dan wel gehandhaafd natuurlijk), fietsersstromen gesplitst en bredere fietsroutes moeten worden aangelegd.

6. De stad in zijn eenvoud

De vertegenwoordigende parlementaire democratie staat voor Actief niet ter discussie. Hij kan echter, in Amersfoort en elders, wel beter.

Transparantie en vertrouwelijkheid

Wij zijn voorstander van maximale openheid. In Amersfoort wordt, volgens ons, veel te vaak vertrouwelijkheid opgelegd en achteraf door de gemeenteraad gesanctioneerd.

Zo terughoudend als het gemeentebestuur is met informatie naar zichzelf, zo royaal is het soms met informatie over burgers; er zijn verschillende datalekken geweest, en je krijgt van buiten niet de indruk dat het besef van privacy erg diep in het apparaat is ingedaald.

Belangrijker misschien is dat in Amersfoort nog altijd niet wordt begrepen dat de privacywetgeving betekent: de overheid heeft geen grammetje informatie meer dan hij absoluut nodig heeft, geen seconde te lang, en nooit buiten medeweten van de burger waarvoor die informatie er is.

Het besturen

Het besturen van een gemeente is een stuk ingewikkelder dan twintig of dertig jaar geleden. Actief zou voorstander zijn van een veel modernere aanpak van onze vertegenwoordigende democratie; de mogelijkheid van tussentijdse verkiezingen bijvoorbeeld, omdat colleges kunnen vallen en de raad dan ontbonden wordt, zoals dat landelijk ook gebeurt.

Landelijke wetten maken dat nog steeds onmogelijk. De enige vorm van directe democratie die we momenteel kennen is het referendum. In Amersfoort is het houden van een referendum zo moeilijk mogelijk gemaakt. Dat moet veranderen.

Andere versterkingen van het openbaar bestuur betreffen het functioneren van de gemeenteraad. Actief vindt dat de raad zijn potentiële machtsmiddelen veel beter moet gebruiken: raadsonderzoek en raadsenquête. De raad zou een eigen onderzoeksfonds moeten krijgen, dat kan worden ingezet om geheel onafhankelijk zaken uit te laten zoeken, afgezien van de specifieke en wettelijk geregelde functie van de rekenkamer.

Op ons aandringen heeft de raad één keer gebruik gemaakt van het middel “rapporteren” in plaats van passief af te wachten of er misschien door iemand ingesproken zal worden. Dat moet vaker gebeuren.

Voor deze en andere zaken zal de raadsgriffie versterkt moeten worden.

Ambtenarenapparaat

Het dagelijkse bestuur van een gemeente gebeurt niet door het college, maar door de ambtenaren, onder toezicht van en aangestuurd door het college. Ambtenaren beslissen niet over de antwoorden, maar zij stellen wel de vragen en vatten de antwoorden samen. Om al die redenen zijn ambtenaren zo cruciaal, dat wij het niet aanvaardbaar vinden dat zij los staan van de stad. Onzes inziens moet de regel zijn dat de ambtelijke top(pen) in de stad of hooguit de aangrenzende gemeenten wonen. Alleen tijdelijk, of in uitzonderlijke omstandigheden, kan daarvan worden afgeweken.

Er is ooit gekozen voor een zo klein mogelijk aantal ambtenaren: er zou een “flexibele schil” moeten komen rond de vaste staf. Op die manier zou Amersfoort altijd helemaal up to date zijn, niet vastroesten en goedkoper zijn. Een onzinnige gedachte; de “flexibele schil” is duurder dan eigen ambtenaren geweest zouden zijn, het “up to date” zijn zit helemaal bij externe bureaus e.d. (de expertise van onze ambtenaren wordt zo werkend niet op peil gehouden; zij worden als het ware eerder ‘dommer’ dan ‘slimmer’ gemaakt en de externen het omgekeerde), het apparaat is zo sterk op externen aangewezen dat het juist minder flexibel is geworden, niet méér.

De kwaliteit van het Amersfoortse ambtelijk apparaat is door dit alles niet toe-, maar afgenomen. Actief wil dan ook deze gedachte schrappen. Natuurlijk mogen externen ingehuurd worden waar dat incidenteel beter uit komt, maar zodra er ook maar een zweem van “structureel” aan zit, moet er een vaste plek worden gevormd, bijvoorbeeld door de externe een vaste baan aan te bieden. Wij zijn voorstander van “arbeidspools” samen met andere gemeenten in bijvoorbeeld de Regio, om expertise in eigen bezit te hebben zonder de bijbehorende hoge rekening.

Stadhuis

Wij zijn tegen de renovatie van het stadhuis. In de huidige vorm is het hele concept “stadhuis” achterhaald. De renovatie zal voorspelbaar veel duurder worden en een onbevredigend eindresultaat hebben.

Wij willen dat het stadhuis gesplitst wordt in:

- een deel voor openbare vergaderingen, van de raad en commissies; voornamelijk enkele zalen dus
- loketten voor burgers, voor de vele zaken die zij met de gemeente moeten doen
- een stadskantoor voor ambtenaren en college plus griffie en fracties

Die drie delen moeten elk de meest praktische plaats krijgen; bijvoorbeeld het eerste deel in de voormalige KAdE-ruimte in het RCE-gebouw, de tweede in een winkelstraat of bij het station, de derde in een van de vele leegstaande kantoren in Amersfoort, op huurbasis. Het huidige stadhuis kan een boeiende bestemming krijgen als Museum Amersfoort, met het huidige stadhuisplein als Amersfoortse Place Beaubourg; de looproute vanaf het station krijgt dan tenminste een aantrekkelijk eindpunt in de binnenstad. Of het kan gesloopt worden voor woningbouw.

De buitenwereld

De meerderheid in de raad koketteert graag met de term “samen”, als het wil zeggen hoe iets door de gemeente moet worden uitgevoerd. Maar dan moet je wel weten wat de bevolking wil; de traditionele ledenpartijen zijn daar veel te zwak voor geworden en het enige voorhanden alternatief zijn adviesorganen.

Toch heeft de gemeente nog maar weinig over van de adviesorganen die er vroeger veel waren, en dat weinige wordt zwak ondersteund – de leden worden bovendien voor hun vrijwilligerswerk bijzonder slecht vergoed. Dat moet beter.

Actief vindt dat er op verschillende terreinen behoefte is aan permanente adviesorganen. Voor de implementatie van het VN-verdrag over de rechten van mensen met beperkingen moet er een flexibel advies- en inspraakorgaan komen. De Adviesraad Sociaal Domein moet veel meer op net zo’n manier gaan werken, en dus veel minder in de beslotenheid. In de culturele sector willen wij een 21e-eeuwse versie van een Culturele Raad. Alle adviesorganen moeten, naast hun primaire werk voor het college, periodiek contact hebben met de raad.

Actief maakt zich grote zorgen over het bijna geheel verdwenen zijn van communicatiemedia met de Amersfoortse bevolking; de eigen krant stelt niets meer voor, de huis-aan-huisbladen hebben een heel beperkte functie. Een actieve strategie op de sociale media ontbreekt; de gemeente doet alleen een en ander aan voorlichting, maar de sociale media moeten het hebben van communicatie – tweezijdig en meervoudig dus.

Wij willen een veel actiever mediabeleid. Allereerst moet er meer steun komen voor de lokale omroep, in zowel geld als benadering. Ten tweede moet de gemeente de totstandkoming van een digitaal opiniërend magazine stimuleren, bijvoorbeeld door meerjarig abonnementen te kopen voor de raadsleden en de bovenste lagen van het apparaat. Ten derde moeten er platforms komen waarop actief gediscussieerd kan worden met ambtenaren, die dan ook uit de anonimiteit moeten kunnen treden.

Gemeentefinanciën en belastingen

In het geheel van de lasten die gezinnen moeten opbrengen nemen de gemeentelijke belastingen maar een kleine plaats in; gemeentebelastingen verlagen is dan ook alleen maar leuk voor de Bühne: het levert de mensen heel weinig op. Omgekeerd kost het de mensen in Amersfoort niet zo veel als de belastingen op het gemiddelde voor onze stedengrootte wordt gehouden – Amersfoort zit daar notoir onder, met alle gevolgen van dien voor de zaken die in ons land vooral gemeentelijk moeten worden betaald: welzijn, groen, sport, cultuur, een belangrijk stuk van de zorg.

Wij willen dat de Amersfoortse OZB op zo'n niveau of desnoods iets daarboven gehandhaafd wordt. Wij zijn tegen 'doelbelastingen', zoals het "groene tientje". Zodra het Rijk eventueel nieuwe belastingen mogelijk maakt, moet Amersfoort daar actief op inspringen. Het bestaande ruimhartige kwijtschelden van belastingen voor de minima moet gehandhaafd blijven.